

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα δεκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι ανοικτό.

Ό Ρωμής τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στας Έπαρχίας — και 'στο Έξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τò Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνῶς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμής μας μιὰ δεκάρα.

Όκτώ και δέκα του 'Ιουνίου
κι' αρχίς' ή δίκη του Τελωνείου.

Διακόσα δώδεκα κρατώ
και 'στα μετέωρα πετώ.

Και άλλο ξαφνικό
σέ τουτο τò κακό.

Με όσα και άν γράφονται συχνάκις καθ' Έλλήνων,
άλλ' ή Έλλάς δέν έπαυσε νά χαιρή συμπαθείς,
και ή Εύρώπη, φαίνεται, τήν γήν τών Κωνσταντίνων
σ' έμας τὰ Έλληνόπαιδα θά δώση απ' ευθείας.
Δέν είναι παιξε γέλασε και ή Μεγάλ' 'Ιδέα,
και γίνεται υπέρ ήμών συζήτησις υποδαία.

—*

Κι' άν πρòς τήν Πόλιν τρέχωμεν άργά καθώς χελώναι,
πλήν βλέπομεν από παντού παρήγορα σημεία,
και άν δέν εκλεπταν συχνά οί κύριοι Τελώναι,
και άν δέν έσουφρώνοντο τὰ Κεντρικά Ταμεία,
κι' άν έλειπε αυτό τò άν, πρὸς τάχατε εϊξεύρει
άν τώρα δέν άπλώναμε 'στών Βόσπορο άλεϋρι.

—*

'Αλλ' άν και είναι ή Έλλάς του κόσμου τò λημέρι,
παντού λαλουν περί αυτής, παντού αγάπην χαιρεί,
κι' άπόδειξις ό κύριος Καλνόκυ τῆς Αυστρίας,
όπου συστάσεις έκαμε υπέρ ήμών μυρίας,
και μᾶς έπαρηγόρησε με δύο λόγους μόνον
καθ' ήνστιγμήν σουφρώνονται τὰ πλούτη τών προγόνων.

—*

Δέν στρέφει πλέον ή Φραγκιά 'στούς Έλληνας τλ' νώτα
και ούτ' αι' σχέσεις όμαλαι δέν είναι όπως πρώτα,
μᾶ τώρα είναι φιλικαι και με τò παραπάνω
με Σλάβους, με Αυστριακούς και τόν Χαμίτ Σουλτάνο.
Είς τò καντάρι τώρα πια κανένας δέν μᾶς τρώγει,
και τουτο τò άπέδειξαν οί του Καλνόκυ λόγοι.

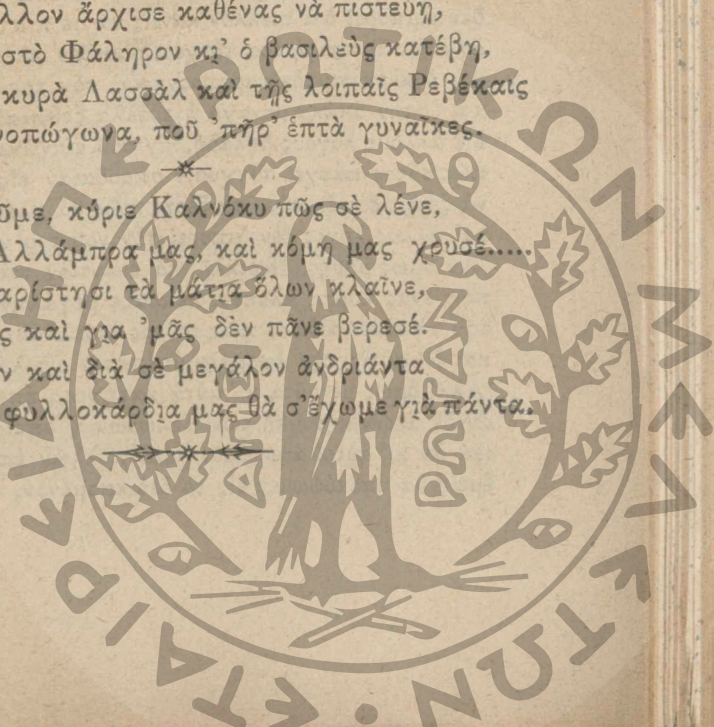
—*

Αυτòς ό λόγος 'σήκωσε τόν κόσμο 'στο ποδάρι
κι' ό δοϋλος κι' ό ελευθερος Έλληνισμός έχάρη,
και εις τò μέλλον άρχισε καθένας νά πιστεύη,
και δι' αυτό 'στο Φάληρον κι' ό βασιλεύς κατέβη,
και είδε τήν κυρά Λασσάλ και τῆς λοιπαίς Ρεβέκαις
και τόν Κυανοπόγωνα, που 'πῆρ' έπτά γυναίκες.

—*

Σ' ευχαριστοϋμε, κύριε Καλνόκυ πώς σε λένε,
αγόρι μας, 'Αλλάμπρα μας, και κόμη μας χρυσέ.....
από τήν ευχαρίστησι τὰ μάτια όλων κλαίνε,
και όσα είπες και για 'μας δέν πάνε βερεσέ.
Θά στησωμεν και δια σε μεγάλον άνδριάντα
και μες 'στα φυλλοκάρδια μας θά σ' έχωμε για πάντα.

—*—*—*

Φασουλής και Περικλέτος,
δ καθέννας νέτος σκέτος.

Π.—Τί ξέρεις;

Φ.— Νέα...

Π.— Λέγε τα με πᾶσαν συντομίαν.

Φ.—Και πρῶτον μὲν δικάζονται Τελῶναι ὅσῃν Λαμίαν, με ἄλλους λόγους, Περικλῆ, ὁ Δαμιανὸς κι' οἱ ἄλλοι καὶ γίνεται ὀχλοδοῖα καὶ σύγχυσις μεγάλη. Ἐκεῖ καὶ μάρτυρες πολλοὶ καὶ δικηγόροι τόσοι, ποῦ τὸν πελάτην του καθεὶς γυρεύει νὰ γλυτώσῃ, μὰ κι' ἐνορκιοὶ παρίστανται μετὰ κενῶν θυλάκων, φρουροῦνται δὲ νυχθημερὸν ὑπὸ χωροφυλάκων, κι' ἰδιαιτέρα δίδεται εἰς τοὺς ἐνόρκους θέσις κι' οὐδ' ἔρχονται εἰς τρυφεράς με τοὺς Τελῶνας σχέσεις, διότι φόβος, Περικλῆ, ὑπάρχει ἐν Λαμίᾳ μήπως κρυφίως πωληθῇ συνειδήσεις καμμία καὶ οἱ κατηγορούμενοι μεγάλην δρέψουν νίκην...

Π.—Καὶ τώρα τί ἐξάγεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν δίκην;

Φ.—Κανεὶς ἀκόμη βέβαιον κανένα δὲν εἰσέχει κι' ἡ Θέμις καταγίνεται τὸ δίκαιον νὰ εὕρῃ. Ἐν τούτοις εἶναι πιθανὸν κι' αὐτοὶ νὰ ἔβγουν λάδι, διότι σύγχυσις φρενῶν ὑπάρχει ἐν Ἑλλάδι.

Π.—Τί ἐννοεῖς μ' αὐτὰ ποῦ λές;

Φ.— Μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι, ἂν κι' οἱ Τελῶναι πράγματι ἐσοφρῶσαν, κοπρίτη, ἔμπορεῖ αὐτὸ τὸ κλέψιμο ν' ἀποδοθῇ καὶ μόνον εἰς μίαν σύγχυσιν φρενῶν τῶν τωρινῶν μας χρόνων. Διότι τώρα σέρνεται πολὺ μεγάλη τρέλλα, καὶ ὅταν τρελλαθῇ κανεὶς δὲν εἶναι παῖζε γέλα· ἀμέσως κίμνει, Περικλῆ, πολλὰς ἀνοησίας, κλέπτει Μουσείων συλλογὰς, σουφρῶνει τοὺς Μαρσύας, με ἄλλους λόγους δηλαδὴ ἀρπάζει δ.τι λάχνη, χωρὶς κι' αὐτὸς συνειδήσιν τῶν πράξεών του νάχῃ. Ἐδῶ δέ, φίλε Περικλῆ, σὲ τοῦτο τὸ κουδέρνο, ποῦ ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ πέρνης καὶ νὰ πέρνω, δὲν εἴμπορεῖ διὰ τρελλὸν κανεὶς νὰ σὲ πιστέψῃ, ἂν καὶ τί προτήτερα τὸ χέρι σου δὲν κλέψῃ, κι' ὁ κλέπτης τὸν παράφρονα καὶ τὸν τρελλὸν σημαίνει καὶ ὅσῃν ἀμάκκα μοναχὰ ἡ τρέλλα ξεθυμαίνει. Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ, ἂν σοῦ εἴπῃ κανένας πῶς οὗτος πιάσχει σύγχυσιν σπουδαίαν εἰς τὰς φρένας, νὰ ξέρῃς δτι ἐκλεψέ, νὰ ξέρῃς πῶς θὰ κλέψῃ, καὶ ἄλλος λόγος δὲν ἔμπορεῖ τὸν νοῦ του νὰ σαλέψῃ. Ἄν ὅμως μάθῃς, Περικλῆ, τὸ ἐναντίον πάλιν πῶς ἕνας κύριος κλοπὴν διέπραξε μεγάλην, ἐοῦ νὰ εἶσαι βέβαιος πῶς τοῦτος ἐτρελλαθῇ καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἀφορμὴν ὑπέπεσαν εἰς λάθῃ. Ἄλλ' ὅμως με αὐτὰ κι' αὐτὰ κατήφορο ἐπῆρα, ἂν δὲ ἀθήα κηρυχθῇ τῶν Τελωνίων ἡ σπείρα, καὶ ἂν κι' αὐτοὶ ἀθροισθῶν μετὰ πολλῶν ἐπαίνων, εἴμεθ θὰ υποκύψωμεν εἰς τὸ δεικασμένον,

καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν θ' ἀκούσω μ' εὐφροσύνη, διότι οὕτως ἔδοξε εἰς τὴν Δικαιοσύνην. Κι' ὅταν λαλῇ ὁ δικαστὴς καὶ ἡ κυρία Θέμις, σὺ πρέπει σὺν σκυλόφρακῳ ἐμπρὸς σ' αὐτὴν νὰ τρέμῃς, κι' οὕτε νὰ λές γιὰτὶ καὶ πῶς καὶ σκέδῃς νὰ κάνῃς, διότι τότε, Περικλῆ, μεγάλως ἀμαρτάνεις. Ἐγὼ δὲ κύπτω πάντοτε εἰς τὴν θεὰν τοῦ νόμου, καὶ οὕτε πέρνω ἄνθρωπον κανένα ὅτ' ἐλαίό μου, κι' ὅλους καλοὺς τοὺς θεωρῶ ἀνθρώπους σὺν καὶ σὺν κι' ὅλα καλὰ μοῦ φαίνονται πῶς εἶναι καμωμένα, καὶ οὕτε θέλω τίποτε περίεργον νὰ μάθω καὶ μόνον σύγχυσιν φρενῶν παρακλῶ νὰ πάθω. Ἄλλ' εἴθε τοὺς Τελῶνας μας νὰ ἴδωμεν ὅσους δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἀσπίλους καὶ ἀμώμους, καὶ πάλιν νὰ τοὺς ἀσπασθῇ θερμῶς ἡ κοινωνία καὶ πάλιν νὰ διορισθοῦν φρουροὶ ὅτ' ἐλαίοντα καὶ σύγχυσιν νὰ ὑποστοῦν φρενῶν σπουδαίαν καὶ νὰ καθίσουν ὅτ' ἐλαίοντα διὰ φορὰν δευτέραν κι' ὑπάρξεις πάλιν νὰ φανοῦν ἐνάρετοι κι' ἀθῆαι ὥς ἡ ἀγνὴ περιστερὰ τοῦ μακαρίτου Νῶε.

Π.—Τί ἄλλο ξέρεις;

Φ.— Τίποτα δὲν ἔχω ὅτ' ἐλαίοντα... Στρατοῦ ἐπιθεώρησις ἐγένετο μεγάλη, καὶ οἱ ποζᾶτοι στρατηγοὶ με ὅλα τὰ λούσα μέσ' ὅτῃς λοκάνταις ἔκαμαν τραπέζια καὶ τουμποῦν. Ἐκτὸς δὲ τούτου, Περικλῆ, ὅσῃν τόσῃν εὐθυμίαν θὰ γίνῃ μεταρρυθμίσεις καὶ ὅσῃν Ἀστυνομίαν, κι' ὁ Στάτικος εὐρίσκεται εἰς κίνησιν σπουδαίαν με τῆς μεταρρυθμίσεως τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν, ὅταν δὲ γίνῃ καὶ αὐτὸ πολλὰ θὰ σοῦ μιλήσω καὶ τὴν ζωὴν μου, Περικλῆ, ἀμέσως θ' ἀσφαλίσω, ἀλλὰ καὶ σὺ ν' ἀσφαλισθῇς γιὰτὶ δὲν θὰ γλυτώσῃς καὶ εἶναι φόβος νὰ χαθῇς μ' αὐτὰς τὰς βελτιώσεις.

Π.—Τί ἄλλο ξέρεις;...

Φ.— Τίποτα κι' ἀδίκως μ' ἐξετάσεις... ἀλήθεια... τὸ ἐξέχασα... τῆς Πόδας ὁ Καζᾶς, ὁ ἐφευρέτης ὁ γνωστὸς τῶν εὐσεβῶν πασσάλων, ἐκτὸς μεταρρυθμίσεων πολλῶν τε καὶ μεγάλων, καὶ ἄλλην μεταρρυθμίσεων ἐσκέφθη θαυμασίαν, νάχ' ὑπαλλήλους θηλυκοὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν γιὰ νὰ τελειώσουν τὴν δουλειὰ με ζῆχαρι καὶ μέλι, γιὰτὶ σὺν λογιώτατος κοκκίνου νύμφης τέλει.

Π.—Τί ἄλλο ξέρεις;

Φ.— Τίποτε... ἂ! ναί, μες ὅτ' ἄλλα νέα καὶ ἀποχωρητήρια θὰ γίνον ὥς ἐννέα, με κρύσταλλα, με μάρμαρα, με βρύσεις, με καθρέπτες καὶ μ' ἄλλα σκευὴ πλούσια καὶ πρόχειρα ὅσους κλέπτει καὶ οὕτω πῶς ἡ κένωσις θὰ γίνεταί με λούσο...

Π.—Περὶ αὐτοῦ τοῦ θέματος ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω.

Φ.—Ἐντὸς μικροῦ θὰ ἔχωμεν καὶ ἀποπάτων πλοῦτον, πλὴν ἐν ἐκτάσει ἄλλοτε θὰ σ' εἴπω περὶ τούτων, καὶ τίποτε πρὸς τὸ παρὸν σπουδαίον δὲν προσέτω καὶ τοῦτο τώρα εἰσέφερε μονάχα, Περικλέτο. Τὰ εὐγενῆ ὑπείσθηθαι θὰ δίνουν μὴ δέκαρά, τὰ δ' ἀγενῆ καὶ πρόστυχα θὰ δίνουν μὴ πεντάρη, κι' ἐνθ' ὅτ' ἐλαίοντα κατὰ φύσιν τῆς φιλοξενίας σκέπης εἰς κάτοπτρον κρυσταλλίνον τὰ πῖσω σου θὰ βλέπῃς, θὰ κρίνῃς τὴν πολιτικὴν τοῦ κράτους ταυτοχρόνως, εὐχαριστῶν τὸν κύριον συντάκτην τοῦ Αἰῶνος. Αὐτὰ λοιπόν, βρε Περικλῆ, κι' ἀρχίνα τὸ σηλῆμα...

Π.—Ὅρσε λοιπὸν μὴ κουτελῆ καὶ δρὸ μυτιὰς, σελῆμα...

Ἐκστάσεις τοῦ Φιλήμονος,
Δημάρχου πολυτλήμονος.

Ποῦ!... ἐμπρὸς μου σχέδια εὐρίσκονται σπουδαία, πλὴν ἂν μ' ἀφίνουν εἰς αὐτὰ νὰ δώσω τέλος πέρας, ἀποσπῶμαι τὰς ὥρας μου ζητήματα χυδαία καὶ εἶναι πᾶνε κι' ἔρχονται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ὅσοι δρόμοι, τὸ κατάδρεγμα καὶ ἡ Χελιδονοῦ ποῦ ἐξεκούφαναν ταυτῆς, μοῦ πῆραν τὸν νοῦ.

Ποῦ! γρανίτου δείγματα... νά! καὶ πλακίτου κρᾶμα...

Ποῦ! καὶ χῶμα κόκκινον καὶ πράσινον συνάμα.

Ποῦ! καὶ ἄλλα χῶματα παντοδαπῶν χρωμάτων,

καὶ ξύλα καὶ ὀπτόπλινθοι παντοδαπῶν σχημάτων.

Ἀπὸ τῶνα σύστημα κι' εὐθὺς τὸ ἄλλο πιάνω

καὶ σκέπτομαι νυχθημερὸν τί διάβολο νὰ κάνω.

Ἐν τοῖς δρόμοις ἔξαφνα τοὺς στρώσω με γρανίτην καὶ μοῦ εἴπω πῶς ἔπρεπε νὰ βάλω τὸν πλακίτην, καὶ ἂν με ξύλα ἐκ δρυὸς τοὺς στρώσω ἢ με χῶμα, καὶ γράφουν πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ βιασθῶ ἀκόμα, καὶ ἂν δὲν στρωθῶν με τίποτε καὶ ὅπως εἶναι μένουν, καὶ τὰ πολλὰ τῶν σχέδια κουνούτι. θὰ μοῦ γίνουν.

Ὅπως κι' ἂν κάμω δὲν ἔμπορὸν νὰ τοὺς εὐχαριστήσω καὶ με αὐτὰ τὰ σχέδια κοντεύω νὰ σασιώσω. Πληξὶν ἀισθάνομαι πολλὴν ἐδῶ ἐπὶ τοῦ στήθους, με κυνηγοῦν φαντάσματα με χῶματα καὶ λίθους, καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ χῶματα, τὰ τοῦθλα καὶ οἱ λίθοι ὥς Ἐφιάλται κάθονται ὅτ' ἀνίσταται μοῦ στήθη.

(Ἐνθ' τοιαῦτα ἐμλεῖ ἐπάνωθεν τοῦ πίπτει σωρὸς κεράμων καὶ πετρῶν με κίτρινόν τι χῶμα, δὲ Φιλήμων ἔξαφνα ὀλίγον ἀνακύπτει καὶ βλέπει πρὸς τὴν ὁροφὴν με ἀνοικτὸν τὸ στόμα.)

Ἰδοῦ! ἰδοῦ!... σωρὸς πετρῶν κατῆλθεν ἐκ τῶν ἄνω... ἰλιγγίῳ, καρδβαρῶ, καὶ πᾶσαν σκέψιν χάνω. Τίς Σύμβουλος Δημοτικός, τίς δαίμων κι' Ἐρινὺς ἐπάνωθεν μοῦ ἐρρῶν τῶν λίθων τὸν σωρὸν; ἀλλὰ δὲν ἀποκρίνεται, δὲν φαίνεται κανεὶς, κι' ἐγὼ ἀδίκως σπαταλῶ πολὺ τιμὸν καιρὸν.

Τίς κρύπτεται ὅσῃν ὁροφῇ;... δὲν ἀπαντᾷ κανένας, κι' ἐγὼ κυττάω ὅτ' ἐλαίοντα με τρίχα δροσισμένη.

Μήπως 'στὴν στέγην κρύπτεσαι οὐ, φίλε Ζαχαρία;
μὴ ὁ Βουρνάζος εἶν' ἐκεῖ κι' ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης;...
ἀφήσετε παρακαλῶ τὰ χωράτ' αὐτὰ κρύα,
κι' ἐλᾶτε νὰ μὲ σώσετε ἐκ τῆς παραζάλης.

'Εχω πολλὴν διάθεσιν νὰ σᾶς ὑποχρεώσω...
μὲ ποῖον εἶδος θέλετε τοὺς δρόμους νὰ σᾶς στρώσω;
'Ας λύσωμεν τὸ ζήτημα τὸ τόσον κατεπείγον,
θ' ἀκούσω κάθε σχέδιον καὶ τούτου καὶ τοῦ ἄλλου,
ἀλλ' ἔμως σᾶς παρακαλῶ ἀφήτε με ὀλίγον
νὰ κάμω κήπους κρεμαστὺς καὶ πύργους ἐκ κρυστάλλου.

'Αφήσετε νὰ ἐργασθῶ, ἀλλέως σᾶς οἰκτείρω...
ἰδοὺ! ἰδοὺ! κυττάξετε τί θαυμάσιαι πλατεῖαι!...
ἰδοὺ καὶ οὐρητήρια μὲ πικροδάφνας γύρω...
ἰδοὺ κι' ἀναβρυτήρια καὶ πλούσιαι φυτεῖαι.
'Ἰδοὺ ἐνδιαιτήματα τερπνὰ τῶν πολιτῶν,
ἰδοὺ καὶ σιδηρόδρομος εἰς τὸν Λυκαβητὴν.

'Αρώματα μεθυστικὰ ποτίζουν τὴν ἀέρα...
ἰδοὺ τῆς Σεμιράμιδος οἱ κήποι παραπέρα,
καὶ πυραμίδες ὑψηλαὶ καθὼς καὶ ὀβελοσκοί...
ἂ! ὦ, τι θέλει ὁ καθείς ἐδῶ θὰ τὸ εὕρῃσκη.
Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ θαυμαστά θὰ εἶχαν γίνεῖ τώρα,
ἀλλὰ ἡ στρώσις τῶν ὁδῶν μοῦ ἐκίψε τὴν φέρα.

'Εὰν αὐτὸ τὸ ζήτημα 'στὸν τάπητα δὲν ἦτον,
ἡ πόλις θὰ ἐγένετο Παράδεισος Χαρίτων.
Μακρὰν μοῦ σείς, ὦ Σύμβουλοι, τοῦ Δήμου ὀλετήρες,
μακρὰν καὶ σείς ἀδράτοι τῶν Ἑριννύων χεῖρες,
ποῦ ἄνωθεν μοῦ ρίπτετε σωρὺς πετρῶν καὶ ἄμμου,
καὶ μένουν ἀνεκτέλεστα τὰ τόσα σχέδιά μου.

(Ἐνῷ τοιαῦτα ὁμιλεῖ ὁ Δήμαρχος μὲ τρόμον
πλακίτης πίπτει ἄνωθεν καὶ τὸν κτυπᾷ 'στὸν ὦμον.)

Δοιπὸν ἀκόμη, Ἑριννῦς, τὸν Δήμαρχον κτυπᾶτε;
κατὰ κοράκιων ἔρρετε, 'στὸ δῖα βόλο νὰ πᾶτε.
Δοιπὸν νὰ μὲ σκοτώσετε ζητεῖτε καὶ καλὰ;...

(Γρανίτης εἰς τὸν Δήμαρχον βαρὺς κατακυλᾷ.)

Νά! καὶ γρανίτης ἔπεσε...πετρῶν κυττάζω λόφους...

(Πέφτουν δὴ τὸ ὄβλα ἔξαφνα καὶ τὸν κτυποῦν 'στοὺς γόφους.)

'Ω! ποῦ νὰ φύγω νὰ σωθῶ;.. μὲ κυνηγοῦν νεκροί...
λίθοι βαρεῖς κατακυλοῦν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς...
ἀλλὰ ἰδοὺ κι' ὁ Γέροντας μὲ βλέπει ἀντικρὺ
καὶ μοῦ προσφέρει γελαστὸς νερὸ Χελιδονοῦς.
Καὶ πλέουν μέσα βάτραχοι καὶ ποντικὸι καὶ ἄλλα
χερσαῖα καὶ ἀμφίβια, μικρὰ τε καὶ μεγάλα.

(Ἐνῷ ριγῶν ὁ Δήμαρχος πρὸς τᾶλλο μέρος στρέφεται
τὴν κουκουλόνοον χώματα καὶ μαύρης σκόνης νερὸν.)

'Ω! ποῦ νὰ φύγω νὰ σωθῶ;.. μοῦ 'στράδωσαν τὰ
ἐντὺς νεφῶν κονιορτοῦ τὸ σύμπαν θεωρῶ...
μὰ νά! ὁ κόσμος ἔρχεται μὲ στάμναις καὶ κανάταις
καὶ τὸ σκυρτοῦκο μοῦ τραβᾷ καὶ μοῦ ζητεῖ νερὸν.
'Ω! ποῦ νὰ φύγω νὰ σωθῶ;... δὲν ξέρουν τί γινώσκουν
ζητῶν νερὸ οἱ ἐκλογεῖς καὶ ὕστερα τὸ κλέβουν.

'Ας τρέξῃ 'στὰς Δεξαμενὰς ἡ χωροφυλακὴ
καὶ ἄς συλλάβῃ τὸ νερὸ ποῦ φεύγει ἀπ' ἐκεῖ.
Μὰ νά! κι' ἀρχαῖα φρέατα εὐρέθησαν 'στοὺς Στύλους
καὶ θὰ χορτάσω μὲ νερὸ καὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους
καὶ θὰ γεμίσουν λάγνηνοι καὶ πίθοι καὶ κανάτια,
ἀλλ' ἄφετέ με πρὸς Θεοῦ νὰ κάμω τὰ παλάτια.

'Ω ὕδατα Χελιδονοῦς καὶ τῶν χειμάρρων κοίται,
ὦ νέφη σκόνης μελανῆς, γρανίται καὶ πλακίται,
μὴν ἔρχεσθε ὀπίσω μου... δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνθέξω...
θὰ φύγω... θὰ παραιτηθῶ... εἰς τὰ βουνὰ θὰ τρέξω.

(Ἐνῷ αὐτὰ ὁ Δήμαρχος φωνάζει ἐμμανῆς
πορῆτης λίθος τὸν κτυπᾷ καὶ πίπτει ἡμιθανής.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ο νέος Ἀργυρόπουλος τοῦ πύκλιν Φιλοπολίτην,
σπουδάζας τὴν ἱατρικὴν καὶ πᾶσαν ἐπιστήμην,
ἐτάχθη 'στῶν Ἀσκληπιῶν τὴν ἐνδοξὴν χορείαν,
καὶ ἤδη ἀσθενήσατε μὲ πρώτην εὐκαιρίαν.
Καὶ σὺ, γιὰ τὴν περιφάνειαν καὶ ζήλευτὸν ἀγῶνι,
προσπάθει ὅλους ἀσθενεῖς νὰ κἀνῃς μὲ τὸ ζῶν.

Παντελῆς ὁ Μαθαρῖκος ὁ τῆς Χωροφυλακῆς
ἐξεφύτρωσε πρὸς τὴν αὐτὴν τῆς Νομικῆς.
Κι' ὁ Ρωμῆος δὲν ξέρει τώρα τί ἐπαίνοισ νὰ εἰπῇ
καὶ γι' αὐτὴν τοῦ Μαθαρῖκου τὴν μεγάλην προκοπὴν,
κι' ἀφοῦ τώρα θὰ δουλεύῃ μὲ τὸ πέναν καὶ τὸ πάλιν
τοῦ ἀξίζουσε γαλόνια πηρὸν πολλὰ καὶ πηρὸν μεγάλα.

Νοικιάζεται τοῦ Νοταρᾶ τὸ σπῆτι τὸ γνωστὸ,
εἰς ὅλα τοῦ εὐρύχωρο, εἰς ὅλα τοῦ σωστὸ,
ποῦ εἶχε τὴν τιμὴν νὰ 'δῃ πολλοὺς ἐκ τῶν ἐν τέλει
καὶ ἦτο τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου ἡ κυψέλη,
καὶ ῥήτορες ἠκούσθησαν καὶ λόγοι περισσοί,
καὶ 'στὴν Χρυσόσπηλι τῆς εὐρίσκεται καρσί.
Κι' ὁποιος ζητεῖ ἀρχοντικὸ καὶ σπῆτι μὴ φορὰ,
ἀς τρέξῃ 'γρήγορα γι' αὐτὸ νὰ 'δῇ τὸν Νοταρᾶ.

'Ο Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὴ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλέτου.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μανδρά, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομήν,
καὶ μὴ χήρα ὀλίγως ἀνδρά, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.